

Putování po stopách Bohumila Pavloka

Horné Považie Žilinského kraja
Frýdecko-Místecko Moravskoslezského kraje

Po stopách Bohumila Pavloka

Řepiště

Řepiště se nachází mezi městy Ostrava a Frýdek-Místek. Obec s původním názvem Barutov byla založena koncem 13. století v době kolonizace Těšínska Lužickými Srby. K nejcenějším a nejstarším historickým památkám patří dřevěný kostelík sv. Michaela archanděla. V něm v roce 2009

proběhl křest knihy Slovo jako zrno, která se zabývá dílem a životem Bohumila Pavloka. Řepiště pro něj byly pevným bodem a inspirací pro jeho tvorbu. Místem, kam se rád vracel a kde prožil většinu svého života.

- **Kostel sv. Michaela archanděla**

Interiér kostela - pohled z kůru

- **Rodinný hrob - u kostela svatého Michaela archanděla v Řepištích, v němž odpočívá Bohumil Pavlok.**

Mezi další významné sakrální památky Řepiště patří **kříže a kapličky**. Původ nejstarších z nich můžeme najít již v 18. století.

- **Kaple sv. Floriána (sv. Jana Nepomuckého)**

- **Kaple Panny Marie (sv. Trojice) na ulici Solné na Vinohradě**

- **Dřevěný kříž v centru obce - Původní kříž byl postaven v roce 1865. V květnu a v červnu roku 2007 prošel celkovou rekonstrukcí. Byl znovu posvěcen a svatost proběhla za účasti místních farníků a občanů Řepiště, nechyběli hosté ze spřátelené slovenské obce Řepište (okres Žiar nad Hronom).**

Seznam bibliografických odkazů

ROMANSKÁ, L. *Slovo jako zrno*, Řepiště: Tilia, 2009.

Biografický slovník Slezska a severní Moravy: nová řada; sešit 3 (15) Ostrava: Ostravská univerzita, 2002.

VLK, V. *Pavlok - básník víry-naděje-lásky*, Frýdek-Místek: Bezručův kraj, 1995.

PINDUR, D. *Dřevěný kostel svatého Michaela archanděla v Řepištích*, Řepiště: Obec Řepiště ve spolupráci s Regionem Slezská brána, 2013.

Vydala Krajská knihovna v Žilíně v spolupráci s Městskou knihovnou Frýdek-Místek, 2014.

Publikácia vydaná v rámci projektu Potulky - toulky po stopách osobností a zaujímavostí našich regiónov, kód projektu SK/FMP/15/024.

Tento mikroprojekt je spolufinancovaný Európskou úniou z prostriedkov Fondu mikroprojektov spravovaného Trenčianskym samosprávnym krajom. „SPOLOČNE BEZ HRANÍC“

*„Čím déle se Pavlokovou básnickou tvorbou
zaobírám, tím je mi milejší, tím více vrstev její
poetiky rozeznávám, tím víc mě zasahují náměty,
tím plněji vnímám její zemitou chuť.“*

Lydie Romanská

PAVLOK Bohumil

básník, literární kritik, středoškolský učitel,
publicista, satirik

* 22.11.1922 Řepiště

† 16.1.2002 Řepiště

Bohumil Pavlok se narodil 22. listopadu 1922 v Řepištích, okres Frýdek-Místek. Byl čtrnáctým potomkem Františka Pavloka, šestým své matky Jany, rozené Stiborové, která se provdala za vdovce Františka s osmi dětmi. Otec byl pokrokový hospodář a propagátor moderního způsobu života, poslancem za české Slezsko v říšském sněmu ve Vídni. Zemřel v době, kdy Bohumilovi bylo pouhých šest let. Jeho smrt básníka poznamenala na celý život. Bohumila Pavloka od dětství formovala také hluboká víra v Boha, ke které ho vychovávala matka Jana.

Studoval na místeckém reálném gymnáziu (1933–1941), kde ve stejných letech působil učitel, literární kritik a historik Jan Strakoš. Ten pomáhal vytvářet a prohlubovat Bohumilův vztah k literatuře a náboženství. Víra se stala neodmyslitelnou součástí jeho životního postoje. Studentské a později přátelské styky s Janem Strakošem mladého autora rozvíjely. Začal publikovat v literárním měsíčníku Jitro, později v brněnském katolicky zaměřeném časopisu Akord, který vedl Jan Zahradníček. Postupně přicházel do kontaktu s osobnostmi jako Jan Čep, Jakub Deml nebo František Lazecký.

Po maturitě Pavlok studoval Bohosloveckou fakultu v Olomouci. Fakulta však po atentátu na říšského protektora Reinharda Hendricha byla uzavřena, mnozí z profesorů byli uvězněni. Bohumil Pavlok se vrátil do svého rodiště, kde pracoval jako kancelářská síla, poté jako zemědělský pracovník. Po 2. světové válce odešel do Brna studovat filozofii a češtinu na Masarykově univerzitě, absolvoval v roce 1947.

První otištěnou poezii v časopise Akord byly verše Svatební, čtyři básně napsané u příležitosti sňatku s Blaženou Konečnou v roce 1946. Společný život manželů trval víc než půl šesté desítky let. Po ukončení studií v Brně Pavlok působil jako učitel na reálném gymnáziu a pracoval také jako odborný asistent pro psychologii na pedagogické fakultě v Brně. Z obou míst byl z ideových důvodů propuštěn, po Únoru 1948 nesměl publikovat. Ani v této těžké době však nezapřel svou víru. Manželé opustili Brno a vrátili se do rodných Řepišť.

Do roku 1953 působil na několika školách na severu Moravy, poté na Pedagogické škole v Místku. Z politických důvodů byl vyloučen ze školství a byl nucen nastoupit jako strojník čerpací stanice v Nové Huti KG v Ostravě-Bartovicích. Později podal odvolání proti zákazu učit a bylo mu dovoleno působit mimo okres Frýdek-Místek. V roce 1966 se stal zástupcem ředitele na Středním odborném učilišti ve Frýdku-Místku. Z tohoto místa odešel do důchodu. Dále se však věnoval psaní a společensky prospěšným činnostem. Působil jako člen redakční rady časopisu Alternativa, přispíval do tisku a časopisů Alternativa Nova, Lidová demokracie, Moravsko-slezský den. Účastnil se neformálních setkání se studenty.

První obsáhlejší sbírka, Hledání tváře, vyšla v roce 1990 v nakladatelství Profil Ostrava. Do té doby svou tvorbu prezentoval v soukromých sbírkách a díky bibliofilské činnosti. Využíval pseudonymu Michal Slezan. Potom vydal své další básnické knihy Setník pod křížem (1992), Hvězda v zenitu (1992) a vrcholnou sbírku Křížová cesta (1997). Pro Pavlokovu poezii je charakteristická melodičnost, hravost, lidství a vsudypřítomná víra v Boha.

V roce 1990 byl zvolen zástupcem starosty obce Řepiště. Byl členem Obce spisovatelů v Praze a v Ostravě, členem Spolku bibliofilů a Moravskoslezské křesťanské akademie věd v Ostravě. Získal také literární ocenění Cena profesora Leopolda Vrly.

Ostatky Bohumila Pavloka jsou uloženy v rodinném hrobě na hřbitově v Řepištích. Literární pozůstalost svěřila manželka Blažena Pavloková Památníku národního písemnictví v Praze. Některé materiály vlastní také Kulturní sdružení Bezručův kraj Chlebovice.

Ukázka z tvorby

Beskydská Madona

*Ženám rozpraskala bosá chodidla
žáda nalomená břemena starostí*

*Muži usínali vsedě u jídla
orubání větrem prokřehlí do kosti*

*Psí život bez příkras
trní a hloží*

*Říkali Ti u nás
Matička Boží*

(Ze sbírky Hvězda v zenitu, 1986)

Na břehu Ostravice

*Byl podzim. Růžím bylo teskno,
i astry ztichly pod zrajícím vínem.
Noc plná vychladlého stříbra
na louky lehla bílým helmelínem.*

*Přes řeku Lysá zvedla sivou hlavu,
na břehu zkoprnělý trčel rudý květ.
Podala jsi mi ruku zkrehlou ranním chladem
a byl to celý, celý lidský věk!*

(Ze sbírky Rosenky, 1995)